

Невероятно е, но е факт - в света не липсват страни, в които религиозната свобода се определя от догматизма на една или друга религия. Било то Иран, Судан или Саудитска Арабия, има такива страни, в които доминиращата религиозна група налага своето господство чрез властта на закона и правителството.

Все по-ясно става, че и в България не липсват тесногръди хора, които с удоволствие биха установили диктатура на една или друга религия, ако им бъде дадена такава възможност. В случая ще ползвам за пример крайните православни фракции, които съвсем ясно се противопоставят, и то принципно, на идеята за България като страна, в която религиозният плурализъм е приет за нещо нормално. Въпреки, че те не биха го признали и дори биха били убедени в обратното, тяхната интерпретация на Библията изключва свободата на религията. Някои пък съвсем умишлено са избрали да се придържат към богословски традиции и интерпретации, несъвместими с идеята за свободното общество и плурализма.

Това е времето умерените православни да заемат позиция и да откажат православието да бъде дефинирано от тесногръдите зелоти, които се представят за единствените и истински православни.

Изучавайки техният мироглед (на зелотите), ние виждаме, че такива хора понякога са движени от религиозна ревност и желание да направят правилното нещо, поне така както те го разбират и интерпретират. Сам Исус Христос загатна това в последните часове, които прекара със своите ученици преди разпъването му на кръст:

2. Ще ви отлъчат от синагогите; даже настава час, когато всеки, който ви убие, ще мисли, че принася служба на Бога.

3. И това ще сторят защото не са познали нито Отца, нито Мене. (Йоан 16:2-3)

Защо се стига до там, че хора, които търсят ревностно да служат на Бог, са готови да убият друг в името на "Бог"? Каква е тази заблуда, която кара дадени хора да деградират от ниво на едно теоложко несъгласие с вярванията или дейността на християнин от друга конфесия, до състояние, в което са готови да го убият? А убийството, както знаем, може да бъде не само телесно. В един по-преносен смисъл, то може да бъде и словесно. Клеветата (разпространяването на невярна информация по нечий адрес) е форма на насилие и именно поради това е осъдена като престъпление и от българското законодателство.

Нека си припомним следният стих:

11. А който мрази брата си той е в тъмнината и в тъмнината ходи, и не знае къде отива, защото тъмнината е заслепила очите му. (1 Йоан 2:11)

Колкото и невероятно да е, има хора, които се наричат християни, и които волно или неволно таят религиозна омраза към вярващи от други конфесии. Хора, иначе незлобливи по характер, са готови, водени от религиозна ревност, да участват в лов на вещици, т.е. преследването и ограничаването на свободите на хора, които според техните богословски традиции и интерпретации сеят ереси.

Какво общество бихме искали да бъдем - плуралистично, в което всеки има свободата да вярва в Бог по начин по който го води неговата съвест, или репресивно, в което само една богословска традиция определя кое е ерес и кое не.

Следните принципи са задължителни за едно общество, което претендира да е плуралистично и свободно:

1) Всяка отделна личност е свободна да избере своята вяра и практики, произхождащи от това.

Вярата на отделната личност е сложен и изключително индивидуален за всеки отделен човек процес. Тя се оформя първоначално в семейството на подрастващата личност, а по-късно, в процеса на своето интелектуално, емоционално, личностно и социално израстване, сам човек избира своите убеждения, вяра и религиозна принадлежност или липсата на такива.

Някой може да е убеден, че една вяра е правилна, а друг - друга. Един православен богослов може да счита мен за заблуден или еретик. Това е негово право. Но не може на основание на това право да се творят закони, ограничаващи моята свобода.

Едното е духовен спор, другото е държавна политика.

Горко ни, ако на базата на интерпретациите на една богословска традиция, държавата приеме и приложи репресивни закони!

Някой може и да мисли, че аз съм заблуден, еретик и т.н. Аз пък мога да считам, че той е заблуден и неразбиращ Писанията. Но не мога на базата на това да се опитам да повлияя на законотвореца да измени закона така, че инакомислещият или инаковярващият от мен да бъде гонен.

2) Религиозната свобода включва правото на организиране на общност.

Някой ще каже - ама ти си вярвай, само недей да се опитваш да организираш други като теб да сформирате общност.

Вярата обаче предразполага и организирането на вярващите в тяхна общност. Такава е и идеята на Новият Завет. Като протестанти ние вярваме в това, че църквата е Тяло Христово, общност, в която всеки е част от едно духовно "тяло", а именно Христовото. Тази общност може да си избере свое символично име, може да се събира на открито или закрито, може да проповядва своите вярвания и да извършва социална и

образователна дейност. Защо не?

Защото някои хора знаят, че ако протестантската църква е активна, то заедно с това тя ще даде своят принос за изграждането на едно по-добро общество, а това означава тя да бъде легитимирана в съзнанието на хората. Ако протестантите бъдат възприети като конструктивен фактор в обществото, било то чрез тяхната проповед или дейност, то това им отрежда място в обществото.

Това е, което някои фанатизирани зелоти не искат да приемат. Дали те са националисти, светски хуманисти или бивши апаратчици на ДС, това е без значение. Те имат дневен ред и той е да протестантството в България да бъде максимално маргинализирано и неутрализирано. Не е тайна и това, че има достатъчно хора, които считат протестантите за проводници на влиянието на западната цивилизация. В дните на Студената война, протестантската църква беше третирана като диверсия. Странно ли е, че този сценарий се пласира и сега?

Схемата е следната: да се наплатят хората чрез зрелищни репортажи пълни с манипулация, да не се дава дума на протестантите да говорят сами за себе си, да се сеят клевети и слухове и да се доведе населението до психоза, така, че да е убедено, че сектите "нахлуват", "превземат", "промиват мозъци" и т.н.

Как е възможно "да си вярвам" без да искам да имам публична дейност? Защо да не се организират вярващите в общност? Защо тази общност да няма възможност да участва в обществото на равна нога с всички останали верски общности? Понеже някой си е решил, че тази общност е "опасна"? За сравнение, на всеки пакет цигари пише, че убиват, но все таки те се продават, нали? Всяка години стотици хора загиват по пътищата на България? Трябва ли да забраним движението по пътищата, за да има сигурност и хората да не загиват? Не сравнявам вярата с пакет цигари и карането на кола. Само давам пример за това, че дори неща, за които се знае, че са вредни или опасни, са позволени и достъпни. Защо тогава се води този поход срещу протестантството в частност и срещу религиозната свобода по принцип?

Пропагандният ход от времето на комунизма, че религията е "опасна" не би трябвало да определя обществото ни днес.

3) Религиозната свобода не е опасна.

В арсенала на пропагандистите има един любим техен рефрен: хора се били самоубивали в "сектите". Това е дежурният инструмент в арсенала на зелотите "анти-сектанти".

Нека тогава да поговорим за самоубийствата. Но не през призмата на пропагандистите, а с факти:

Според информация, изнесена в българската преса, на 16.10.2006 г., 90 годишен мъж се хвърля от третия етаж на сградата в която живеел на ул. Аксаков # 16 в София. Новината стана причина за това да се засегне темата за самоубийства, както и да се изнесат статистики - нещо, което става доста рядко в България по тази тема.

БТА цитира Лиляна Цонева-Пенчева, ръководител на Националната програма по профилактика на самоубийствата в страната. Според програмата смъртността от самоубийства надвишава тази от катастрофи по пътищата. Всеки ден в България се правят около 7 опита за самоубийство, като около 3 от тях, или почти половината завършват със смърт. Сред хората, направили опит за самоубийство, близо 40% са пенсионери по болест или навършена възраст. Около 28% са безработни и около 25% са учащи се. Това показва, че около 50% от всички тези случаи са на хора, които са жизнено способни. Специалистите твърдят, че до 90% от случаите са на хора, които имат психично разстройство.

Според данни публикувани от Световната Здравна Организация, за периода 1965 - 2004, самоубийствата в България варират средно около 12 души на 100,000. Най-малко самоубийства за този период е имало през 1965 година, около 9,2 самоубийства на 100,000 души, а най-смъртоносна е била 1995 година, когато броят на самоубийствата достига средната стойност 17 на 100,000 (24,8 мъже и 9,6 жени).

А къде е България в сравнение с другите страни? От 95 страни за които СЗО има информация, България е на 27мо място. На първо място в света е Литва, следвана от Беларус, Русия, Казахстан, Словения, Унгария и други.

Всеки, който се интересува сериозно от темата и изследва проблема, ще научи, че явлението не е нито ново за човешката раса, нито може да бъде обяснено лесно, дори с помощта на съвременни научни подходи. Отнемането на собствения живот най-често се обяснява с наличието на сериозни емоционални или психични разстройства, неспособността на някои хора да се справят с кризисни ситуации, като например загубването на работа или хронични състояния като заболяване. Специално за България прави впечатление, че самоубийствата нарастват с напредването във възрастта и достига най-големи стойности в пенсионна възраст.

СЗО и множество други организации за години вече организират програми за превенция на самоубийствата. Състоянието се третира като ментално и всяко общество трябва да предприеме стъпки за превенция и реабилитация на хора, които не имат тенденция към отнемането на собствения живот.

От споменатото горе, би трябвало да е ясно, че личната трагедия на тези 12 или 18 души на 100,000 е също трагедия и на цялото общество, независимо от културата и нацията, за която става дума. Икономически развити или бедни, няма застраховани срещу това тъжно явление.

Някои хора в България обаче, са решени да прехвърлят вината за тези лични трагедии на създаденото от медиите през 90те години обществено плашило наречено "секти". Срамно и позорно е да се експлоатира един реален проблем в обществото с такава злонамерена пропаганда.

Архитектите на кампанията "анти-секти" от 90те години използват вакуума в съзнанието на хората относно духовните въпроси и решиха да експлоатират това, като започнаха да тиражират чудовищни клевети, лъжи и обвинения, целящи да компрометират всичко, що не е под техен контрол. Следвайки техниката на Гьобелс, че масите вярват по-лесно на огромна, скандална и шокираща лъжа, отколкото на малка такава, нашето родно анти-религиозно гестапо започна да тиражира истории за самоубийства на килограм.

Питам аз, мислите ли, че от седемте души, които всеки ден България опитват самоубийство, поне един от тях не е ходил в православен храм? Ако официалната

статистика е, че над 80% от българите са православни, то тогава трудно ли да предположим, че огромен брой от хората, които в отчаянието си слагат край на живота си, са били де факто православни? Някои от тях може дори да са отишли на църква и да са запалили свещ преди да са направили най-страшното.

Би ли могъл злонамерен пропагандист да злоупотреби с тези факти и да обвини православната църква, че подтиква хората към самоубийство или най-малкото не ги спира? Разбира се! Но това би било неморално и напълно грешна хипотеза. Единствената причина пропагандистите да могат да правят това безнаказано спрямо други групи (основно протестантите), е същата, поради която в България се крадат коли, но не се хващат разбойниците - липса на държавна воля и работеща съдебна система!

А дори да има случаи на някой вярващ от протестантска или друга религиозна общност, който е посегнал на живота си в личното си отчаяние или поради емоционални и психични проблеми, как смее някой си, който и да било той, да се гаври с една такава човешка драма и да я експлоатира най-безцеремонно? Да не говорим, че такива доказани случаи досега няма! За всичките 18 години от като проповядвам, в нашата църква в София (или в която и да е в църквите, в които служим в България), не е имало нито един случай на член да е посегнал на живота си. Това е самата истина!

Докога интелигентни хора в това общество ще търпят тази зловонна кампания, от която страда цялото общество?

Време е това престъпно поведение да спре от страна на медии и обществено активни личности, клеветниците да бъдат осъдени и да стане ясно на българският народ, че са били жертва на една безсрамна, подла пропагандна кампания и психаж. Вместо зелотите да си скубят косите в неверие от това, как е възможно Дирекция по веризповеданията да е отправила предупреждение към Десислава Пулиева, време е да прочетат закона и да видят, че държавата е задължена да поддържа разбирателство между вярващи и вярващи, както и между вярващи и невярващи.

Чл. 4. (3) Държавата осигурява условия за свободно и безпрепятствено упражняване на правото на вероизповедание, като съдейства за поддържане на търпимост и уважение между вярващите от различните вероизповедания, както и между вярващи и невярващи. (Закон за вероизповеданията)

Въпреки ясно артикулираният в конституцията национален идеал за общество, в което всички са равни, България никога няма да се развие като плуралистично, демократично и свободно общество, докато една група от хора репресират друга на базата на религиозните им убеждения. Време е да минем отвъд подписването на документи и ратифицирането на харти за правата на човека и да погледнем в колективната душа на българското общество. Какво ще определи нейното състояние? Омраза, преследване и себе-праведност или великодушие, толерантност и разбиране спрямо тези, които също вярват, но може би по различен начин.

Дошло е това време.